

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiolka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2022 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku SA z siedzibą w W.**

przeciwko **A. F. (F.)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. F. na rzecz powoda (...) Banku SA z siedzibą w W. 150.677,57 (sto pięćdziesiąt tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem i 57/100) zł, przy czym co do kwot:

- 1) 133.902,91 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 29 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,
- 2) 16.774,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu 12.951 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie z 29 listopada 2021 r. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany A. F. zobowiązany jest zapłacić na jego rzecz 150.677,57 zł z czego: 133.902,91 zł odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 29 listopada 2021 r. do dnia zapłaty, 6.188,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 10.586,38 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz koszty procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się nakazu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że łączyła go z pozwanym umowa kredytu konsumenckiego nr (...) zawarta 25 maja 2018 r. i aneksowana 9 grudnia 2019 r. Pozwany zobowiązany był do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem. W związku z brakiem spłat, pismem z 30 listopada 2020 r. wezwał pozwanego do zapłaty należności oraz udzielił mu informacji w trybie art. 75c Prawa bankowego. Wezwanie nie odniosło skutku. Z uwagi na to wypowiedział pozwanemu umowę. Po upływie terminu do spłaty zadłużenia, wysłał ostateczne wezwanie do zapłaty. Następnie wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający zadłużenie pozwanego. Złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, ale postępowanie zostało umorzone.

Zarządzeniem z 16 grudnia 2021 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w związku z czym sprawa została przekazana do postępowania zwyczajnego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu w pierwszej kolejności zgłosił zarzut nieudowodnienia roszczenia z uwagi na brak dowodów na spełnienie przez powoda jego świadczenia. Następnie podniósł, że wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie ma mocy dowodowej, jest jedynie dokumentem prywatnym potwierdzającym złożenie zawartego w nim oświadczenia przez osobę, która go podpisała. W końcu zarzucił, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy zawiera warunek, co powoduje jego nieskuteczność z uwagi na niedopuszczalność warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu (k. 77-81).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. (nazywany dalej Bankiem) i pozwany A. F. zawarli 25 maja 2018 r. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...). Na jej mocy powód udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne w wysokości 147.037,20 zł, a pozwany zobowiązał się go spłacić w 120 miesięcznych, równych ratach po 1.845,94 zł każda, z tym że ostatnia w kwocie nie wyższej niż 1.737,27 zł, płatnych do 22 dnia każdego miesiąca (§ 1 i 3 umowy). W umowie zastrzeżono zmienne oprocentowanie kredytu i wskazano, że w dacie jej zawarcia wynosi ono 8,79 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1). Określono też szczegółowo warunki zmiany oprocentowania, uzależniając ją od czynników niezależnych od stron (§ 5). Ustalono, że w razie opóźnienia kredytobiorcy w regulowaniu zobowiązań wynikających z umowy, Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7). W umowie przewidziano także szczegółowe przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Wskazano m. in., że Bank ma prawo dokonać wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, w razie opóźnienia pozwanego z zapłatą jednej, pełnej raty, pod warunkiem wcześniejszego wezwania go przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w tym terminie (§ 9 ust. 1 a).

(dowód: umowa kredytu, k. 36-42)

Powód wypłacił pozwanemu kwotę kredytu w sposób w umowie ustalony.

(dowód: potwierdzenia realizacji przelewu, k. 98 i 99)

W związku z tym, że pozwany nie spłacał kredytu w sposób przewidziany w umowie, w celu restrukturyzacji zadłużenia 9 grudnia 2019 r. strony zawarły aneks do niej. Oświadczyły w nim, że według stanu na dzień 9 grudnia 2019 r. zaległość pozwanego wynosi 2.322,57 zł, z czego 1.773,41 zł to kapitał a 549,16 zł odsetki kapitałowe. W aneksie strony postanowiły doliczyć te ostatnie odsetki do kapitału i stwierdziły, że w wyniku tego wynosi on 134.624,34 zł oraz wprowadziły jednomiesięczną karencję w spłacie kapitału.

(dowód: aneks nr (...) do umowy kredytu, k. 44-46)

Po aneksowaniu umowy pozwany nadal miał trudności w terminowym regulowaniu rat kredytowych. Na dzień 30 listopada 2020 r. jego zadłużenie wynosiło 7.312,33 zł z czego 4.123,98 zł z tytułu kapitału, 3.121,69 zł z tytułu odsetek kapitałowych i 66,66 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału. W związku z tym pismem z 30 listopada 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty tego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował go, że może w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany nie uregulował długu, w związku z czym pismem z 28 stycznia 2020 r. powód wypowiedział mu umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu. W związku z upływem okresu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanego do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 99-108, wezwanie do zapłaty z 30.11.2020 r., k. 47 i dowód jego wysłania, k. 52-53, pismo powoda z 28.01.2020 r., k. 54 i dowód jego wysłania, k. 56-57, pismo powoda z 30.03.2021 r., k. 28 i dowód jego doręczenia, k. 59)

Na dzień 29 listopada 2021 r. zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu wyniosło: 152.461,57 zł, z czego 133.902,91 zł tytułem zaległego kapitału, 6.188,28 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres do 24 sierpnia 2020 r. do 24 marca 2021 r., 10.586,38 zł tytułem odsetek za opóźnienie za okres do 24 sierpnia 2020 do 28 listopada 2021 r. i 1.784 z tytułu kosztów windykacyjnych.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda, k. 62, szczegółowa historia kredytu, k. 99-108)

Część ustalonych faktów Sąd przyjął bez dowodów na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Pozwany nie wypowiedział się co do niektórych twierdzeń powoda o faktach w okolicznościach, które pozwalały uznać je za przyznane. Dotyczyło to zwłaszcza podpisania umowy kredytu (zarzut pozwanego, że powód nie dowiódł jej wykonania był oparty na milejącym założeniu, że umowa została zawarta i powód powinien był ją wykonać) i aneksu do niej, wzywania go do zapłaty i wypowiedzenia mu umowy (zarzut pozwanego o warunku w treści wypowiedzenia miał sens tylko przy założeniu, że takie wypowiedzenie otrzymał). Odnośnie tych twierdzeń powoda, wyniki rozprawy wskazywały na to, że dotyczą faktów, o których musiał mieć wiedzę, więc mógł się o nich wypowiedzieć i zaprzeczyć im, gdyby taka była jej wola, jednocześnie miały one potwierdzenie w zgromadzonym materiale.

Większość ustaleń Sąd poczynił w oparciu o dokumenty prywatne, które zostały złożone przez powoda w kserokopiach. Złożenie kserokopii stanowiło w istocie zgłoszenie twierdzeń o istnieniu dokumentów o wynikającej z nich formie i treści. Niedoniesienie się do tych kserokopii przez pozwanego stanowiło nie wypowiedzenie się co do twierdzeń o istnieniu dokumentu o wynikającej z kopii formie i treści, które pozwalało uznać je za przyznane, gdyż w każdym przypadku pozostawały w zgodzie z wynikami rozprawy (art. 230 k.p.c.). Dawało to możliwość przeprowadzenia dowodów z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały one złożone w oryginale lub odpisie.

Dokumenty prywatne, na podstawie których dokonano ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości, jak też z wyjątkiem wyciągu z ksiąg powoda nie były przez pozwanego podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Niektórych ustaleń Sąd dokonał na podstawie złożonych przez powoda wydruków dokumentów związanych z jego czynnościami bankowymi. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Przepis ten stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r., V CZ 12/2004, nie publ.). Zaznaczyć trzeba, że w takiej sytuacji wydruk takiego dokumentu jest jedynie nośnikiem informacji o treści określonego dokumentu istniejącego w formie elektronicznej (czyli dokumentem, o którym mowa w art. 77³ k.c.).

Powód przedłożył wydruki swoich dokumentów istniejących w formie elektronicznej - historii rachunku bankowego prowadzonego dla rozliczania przedmiotowej umowy kredytowej i potwierdzeń przelewu kwoty kredytu. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one żadnych wątpliwości co do spełniania wymogów z art. 7 Prawa bankowego, jak też, co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, nie były przez pozwanego kwestionowane, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów - umowie kredytu, aneksie do niej i wyciągu z ksiąg powoda.

Wyciąg z ksiąg powoda, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej co do istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia. Fakt, że wyciąg z ksiąg powoda nie miał waloru dokumentu urzędowego nie pozbawiał go mocy dowodowej również w tym zakresie. Oczywiście nie korzystał on z domniemania prawnego zgodności tego co w nim zaświadczone z prawdą, jak dokumenty urzędowe, ale wbrew stanowisku pozwanego nie czyniło go to bezwartościowym. Podobnie jak każdy inny dokument prywatny, mógł być uznany za potwierdzenie tego co w nim stwierdzono, na podstawie oceny Sądu (art. 233 § 1 k.p.c.). Taka ocena prowadziła zaś do wniosku o jego przydatności dla potwierdzenia istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego.

Na podstawie art. 245 k.p.c. wyciąg stanowił dowód, że powód (działając przez osobę, która go podpisała) złożył zawarte w nim oświadczenie. Okoliczności sprawy wskazywały, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą. Banki są szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek nie można wykluczyć możliwości, że księgi rachunkowe powoda zawierają jakieś dane niezgodne z prawdą, to jednak w okolicznościach sprawy w zakresie zadłużenia pozwanego nic na taki stan rzeczy nie wskazywało. W szczególności pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, ani nawet twierdzeń, że dokonał na poczet umowy kredytu wpłat, które nie zostały przez powoda uwzględnione albo, że uwzględnione wpłaty zostały źle rozliczone. Przeciwnie, podnoszone przez niego zarzuty i sposób ich formułowania wskazywały na to, że nie dysponuje on rzeczywistymi argumentami, pozwalającymi podważyć istnienie i wysokość zadłużenia, a jedynie próbuje różnymi wybiegami uniknąć odpowiedzialności za dług. W tej sytuacji wyciąg z ksiąg powoda był dokumentem o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej), zwłaszcza, że jego treść była spójna z treścią innych wiarygodnych dokumentów, zwłaszcza umowy kredytu i historii rachunku kredytu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł, aby w razie zezwolenia powodowi na złożenie pisma, w którym ustosunkuje się do odpowiedzi na pozew, zezwolić mu na złożenie pisma, w którym ustosunkuje się do tego pisma powoda. Sąd uznał, że nie zachodzi potrzeba zezwalania pozwanemu na złożenie takiego pisma, gdyż po pierwsze, na podstawie art. 205¹² § 2 k.p.c. pozwany i tak mógł je złożyć, a po drugie, treść odpowiedzi na pozew świadczyła o tym, że pozwany próbuje różnymi wybiegami uniknąć odpowiedzialności za dług. Takie przekonanie umacniał fakt, że pozwany, mimo prawidłowego wezwania, nie stawił się na rozprawę 23 lutego 2020 r. (k. 119), a więc nie skorzystał z możliwości osobistego odniesienia się do twierdzeń pozwu i ewentualnego zaprzeczenia im oraz przedstawienia zarzutów przeciwko roszczeniu powoda opartych na faktach a nie prawniczych wybiegach (jak to, że powód nie wykazał przekazania mu kwoty kredytu). Nieusprawiedliwienie niestawiennictwa potwierdzało, że jest to celowa taktyka procesowa.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził roszczenia o zapłatę wymagalnych należności z tytułu łączącej go z pozwanym umowy kredytu. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła umowa o kredyt z 25 maja 2018 r. nr (...).

Pozwany swoją obronę w pierwszym rzędzie oparł na zarzucie, że powód nie wykazał, że wykonał swoje zobowiązanie do przekazania mu sumy kredytu. Był on bezzasadny, gdyż powód wywiązał się ze swego obowiązku dowodowego w tym zakresie (art. 6 k.c.), co znalazło potwierdzenie w ustaleniach dokonanych na podstawie potwierdzeń realizacji przelewów sum wynikających z umowy kredytu. Dodatkowo wskazać można, że już do pozwu powód dołączył kopię aneksu restrukturyzacyjnego do umowy kredytu, z którego treści pośrednio, ale jednoznacznie wynikało, że kwota kredytu została pozwanemu wypłacona. Tylko bowiem w takiej sytuacji mogło powstać po jego stronie zadłużenie wymagające restrukturyzacji.

W ramach umowy kredytu pozwany otrzymał od powoda określoną ilość środków pieniężnych i był zobowiązany do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Ponieważ pozwany z tego obowiązku się nie wywiązywał, powód

wypowiedział mu umowę na podstawie jej postanowień (§ 9). To, że zaistniały przesłanki wypowiedzenia umowy przewidziane w jej § 9 ust. 1 a), w świetle dokonanych ustaleń nie budziło wątpliwości.

Pozwany podważał skuteczność wypowiedzenia mu umowy, powołując się na to, że zostało dokonane pod warunkiem. Analiza treści wypowiedzenia prowadzi do wniosku, że nie zawiera ono żadnego warunku. Nie można za taki uznać zapisu, że „Bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczeniu o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania okresie wypowiedzenia całości zaległości ...”. Z semantycznego punktu widzenia nie ma w tym zapisie żadnego uzależnienia powstania lub ustania skutków oświadczenia o wypowiedzeniu od zdarzenia przyszłego i niepewnego (art. 89 k.c.). Jest jedynie zapowiedź możliwości podjęcia przez Bank w określonych warunkach działań w celu odwrócenia skutków dokonanego bezwarunkowo wypowiedzenia.

W świetle dokonanych ustaleń nie budziła wątpliwości wysokość zadłużenia pozwanego z umowy kredytu. Wynikało z nich, że całkowite zadłużenie pozwanego na 29 listopada 2021 r. wynosiło: 133.902,91 zł tytułem zaległego kapitału, 6.188,28 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres do 24 sierpnia 2020 r. do 24 marca 2021 r. i 10.586,38 zł tytułem odsetek za opóźnienie za okres do 24 sierpnia 2020 do 28 listopada 2021 r. Zatem żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz 150.677,57 zł było uzasadnione.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w procesie o zapłatę należności z tytułu umowy kredytu w zakresie należności głównej powoda obciążą jedynie obowiązek udowodnienia, że umowa została zawarta i wypłacił przewidzianą w niej kwotę kredytu. Natomiast pozwanego obciąża obowiązek wykazania, że na poczet kredytu wpłacił więcej niż powód uwzględnił albo w takich terminach, że jego zadłużenie z tytułu kapitału nie istnieje lub jest mniejsze (art. 6 k.c.). W tym zakresie pozwany nie tylko nie przedstawił żadnych dowodów, ale nawet nie sformułował jakichkolwiek twierdzeń.

Powód domagał się odsetek umownych za opóźnienie w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych od należności głównej od dnia 29 listopada 2021 r. W tej części jego roszczenie było uzasadnione, gdyż znajdowało oparcie w postanowieniach § 7 umowy.

Powód żądał także odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek umownych (kapitałowych i od niespłaconych w terminie należności) narosłych w okresie przed wytoczeniem powództwa. Na mocy art. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa. Zatem także w tym zakresie roszczenie powoda było uzasadnione.

W końcu wskazać należy, że w wyniku dokonanej z urzędu kontroli Sąd doszedł do przekonania, że umowa stron nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążając pozwanego, jako przegrywającego obowiązkiem zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów. Na koszty te składała się opłata od pozwu 7.534 zł (k. 10), wynagrodzenie pełnomocnika 5.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez